

Arrest

nr. 175 971 van 6 oktober 2016
in de zaken RvV X - X - X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE KAMERVOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X (eerste verzoekende partij) , X (tweede verzoekende partij) en X (derde verzoekende partij), die allen verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2016 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 29 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13 septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 4 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2016 om 9.45 uur.

Gehoord de verslagen van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Benjamien DE VOS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1.Voor de nuttige feiten kan verwezen worden naar de feiten zoals ze weergegeven worden in de bestreden beslissingen. De in de aanhef van dit arrest vermelde bijlagen 13 septies vormen de bestreden beslissingen.

1.2.De bijlage 13 septies die getroffen werd ten aanzien van de eerste verzoekende partij is de eerste bestreden beslissing en luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: E.

voornaam: U.

geboortedatum: 19.12.1996

geboorteplaats:

nationaliteit: Mongolië

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 29/06/2016)

Betrokkene heeft als minderjarige de procedures van zijn moeder S. B. ° 17/06/1972 gevolgd. Deze heeft op 26/01/2010 en 04/08/2011 een aanvraag tot medische regularisatie ingediend (9ter van de Vreemdelingenwet), de 1e aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 05/10/2010 en de 2e onontvankelijk doch ongegrond op 16/12/2013. De moeder van betrokkene diende op 22/10/2013 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980, deze werd eveneens onontvankelijk verklaard op 04/03/2014. Als meerderjarige diende betrokkene eveneens een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 op 11/09/2015, deze werd op 16/06/2016 onontvankelijk verklaard en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 29/06/2016. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing bij de RVV, het gaat hier niet om een schorsende procedure. Een schending van artikel 3EVRM werd in deze procedures niet aannemelijk gemaakt.

Aangezien zowel betrokkene als zijn moeder S. B. ° 17/06/1972 en zus E. U. ° 27/09/1993 zich illegaal op het grondgebied bevinden en dus allen het grondgebied moeten verlaten is er geen sprake van een schending van artikel 8EVRM.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft als minderjarige de procedures van zijn moeder S. B. ° 17/06/1972 gevolgd.

Deze heeft op 26/01/2010 en 04/08/2011 een aanvraag tot medische regularisatie ingediend (9ter van de Vreemdelingenwet), de 1e aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 05/10/2010. De moeder van betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de RVV, dit beroep werd verworpen op 20/04/2012. De 2e aanvraag werd onvankelijk doch ongegrond verklaard op 16/12/2013. De moeder van betrokkene diende op 22/10/2013 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980, deze werd eveneens onontvankelijk verklaard op 04/03/2014. De moeder van betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de

RVV, het gaat hier niet om een schorsende procedure. Als meerderjarige diende betrokkene eveneens een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 op 11/09/2015, deze werd op 16/06/2016 onontvankelijk verklaard en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 29/06/2016. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing bij de RVV, het gaat hier niet om een schorsende procedure. Een schending van artikel 3EVRM werd in deze procedures niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene werd nochtans als minderjarige door de stad Oostende op 30/12/2013 geïnformeerd en als meerderjarige door de gemeente Gistel op 29/06/2016 over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Aangezien zowel betrokkene als zijn moeder S. B. ° 17/06/1972 en zus E. U. ° 27/09/1993 zich illegaal op het grondgebied bevinden en dus allen het grondgebied moeten verlaten is er geen sprake van een schending van artikel 8EVRM.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 29/06/2016)

Aangezien zowel betrokkene als zijn moeder S. B. ° 17/06/1972 en zus E. U. ° 27/09/1993 zich illegaal op het grondgebied bevinden en dus allen het grondgebied moeten verlaten is er geen sprake van een schending van artikel 8EVRM.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000,

nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Mongolië.”

1.3.De bijlage 13 septies die getroffen werd ten aanzien van de tweede verzoekende partij is de tweede bestreden beslissing en luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw die verklaart te heten(1):

naam: S.

voornaam: B.

geboortedatum: 17.06.1972

geboorteplaats:

nationaliteit: Mongolië

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 28/04/2011 en 30/12/2013.

Betrokkene heeft twee aanvragen tot medische regularisatie ingediend (9ter van de Vreemdelingenwet), de 1^e werd onontvankelijk verklaard op 05/10/2010 en de 2e werd onvankelijk doch ongegrond verklaard op 16/12/2013.

Betrokkene diende op 22/10/2013 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980, deze werd eveneens onontvankelijk verklaard op 04/03/2014. Een schending van artikel 3EVRM werd in deze procedures niet aannemelijk gemaakt.

Aangezien zowel betrokkene als haar zoon E. U. ° 19/12/1996 en dochter E. U. ° 27/09/1993 zich illegaal op het grondgebied bevinden en dus allen het grondgebied moeten verlaten is er geen sprake van een schending van artikel 8EVRM.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende een 1e aanvraag tot medische regularisatie in op 26/01/2010 (9ter van de Vreemdelingenwet), deze werd onontvankelijk verklaard op 05/10/2010 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 28/04/2011. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV, dit beroep werd op 20/04/2012 verworpen. Op 04/08/2011 diende betrokkene een 2e aanvraag tot medische regularisatie in (9ter van de Vreemdelingenwet), deze werd onontvankelijk doch ongegrond verklaard op 16/12/2013. Deze

beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 30/12/2013. Betrokkene diende op 22/10/2013 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980, deze werd eveneens onontvankelijk verklaard op 04/03/2014. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, dit is geen schorsende procedure. Een schending van artikel 3EVRM werd in deze procedures niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene werd nochtans door de gemeente Oostende op 30/12/2013 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Aangezien zowel betrokkene als haar zoon E. U. ° 19/12/1996 en dochter E. U. ° 27/09/1993 zich illegaal op het grondgebied bevinden en dus allen het grondgebied moeten verlaten is er geen sprake van een schending van artikel 8EVRM.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 28/04/2011 en 30/12/2013.

Betrokkene heeft twee aanvragen tot medische regularisatie ingediend (9ter van de Vreemdelingenwet), de 1^e werd onontvankelijk verklaard op 05/10/2010 en de 2e werd onvankelijk doch ongegrond verklaard op 16/12/2013.

Betrokkene diende op 22/10/2013 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980, deze werd eveneens onontvankelijk verklaard op 04/03/2014. Een schending van artikel 3 EVRM werd in deze procedures niet aannemelijk gemaakt.

Aangezien zowel betrokkene als haar zoon E. U. ° 19/12/1996 en dochter E. U. ° 27/09/1993 zich illegaal op het grondgebied bevinden en dus allen het grondgebied moeten verlaten is er geen sprake van een schending van artikel 8EVRM.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Mongolië.”

1.4. De bijlage 13 septies die getroffen werd ten aanzien van de derde verzoekende partij is de derde bestreden beslissing en luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw die verklaart te heten(1):

naam: E.

voornaam: U.

geboortedatum: 27.09.1993

geboorteplaats:

nationaliteit: Mongolië

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 30/12/2013.

Betrokkene heeft als minderjarige de procedures van haar moeder S. B. ° 17/06/1972 gevolgd.

Deze heeft op 26/01/2010 en 04/08/2011 een aanvraag tot medische regularisatie ingediend (9ter van de Vreemdelingenwet). De 1e aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 05/10/2010. De 2e aanvraag werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 16/12/2013. De moeder van betrokkene ging tegen de beslissing van 05/10/2010 in beroep bij de RVV, dit beroep werd verworpen op 20/04/2012. De beslissing van 16/12/2013 ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend door de ondertussen meerderjarige betrokkene op 30/12/2013.

Betrokkene diende als meerderjarige op 22/10/2013 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980, deze werd eveneens onontvankelijk verklaard op 04/03/2014. Betrokkene ging in beroep bij de RVV tegen deze beslissing, dit is geen schorsende procedure. Een schending van artikel 3EVRM werd in deze procedures niet aannemelijk gemaakt.

Aangezien zowel betrokkene als haar moeder S. B. ° 17/06/1972 en broer E. U. ° 19/12/1996 zich illegaal op het grondgebied bevinden en dus allen het grondgebied moeten verlaten is er geen sprake van een schending van artikel 8EVRM.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft als minderjarige de procedures van haar moeder S. B. ° 17/06/1972 gevolgd.

Deze heeft op 26/01/2010 en 04/08/2011 een aanvraag tot medische regularisatie ingediend (9ter van de Vreemdelingenwet). De 1e aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 05/10/2010. De 2e aanvraag werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 16/12/2013. De moeder van betrokkene ging tegen de beslissing van 05/10/2010 in beroep bij de RVV, dit beroep werd verworpen op 20/04/2012. De beslissing van 16/12/2013 ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend door de ondertussen meerderjarige betrokkene op 30/12/2013.

Betrokkene diende als meerderjarige op 22/10/2013 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980, deze werd eveneens onontvankelijk verklaard op 04/03/2014. Betrokkene ging in beroep bij de RVV tegen deze beslissing, dit is geen schorsende procedure. Een schending van artikel 3EVRM werd in deze procedures niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene werd door de gemeente Oostende op 30/12/2013 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Aangezien zowel betrokkene als haar moeder S. B. ° 17/06/1972 en broer E. U. ° 19/12/1996 zich illegaal op het grondgebied bevinden en dus allen het grondgebied moeten verlaten is er geen sprake van een schending van artikel 8EVRM.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 30/12/2013.

Betrokkene heeft als minderjarige de procedures van haar moeder SARANTUYA Baigalmaa ° 17/06/1972 gevolgd.

Deze heeft op 26/01/2010 en 04/08/2011 een aanvraag tot medische regularisatie ingediend (9ter van de Vreemdelingenwet). De 1e aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 05/10/2010. De 2e aanvraag werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 16/12/2013. De moeder van betrokkene ging tegen de beslissing van 05/10/2010 in beroep bij de RVV, dit beroep werd verworpen op 20/04/2012. De beslissing van 16/12/2013 ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend door de ondertussen meerderjarige betrokkene op 30/12/2013.

Betrokkene diende als meerderjarige op 22/10/2013 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980, deze werd eveneens onontvankelijk verklaard op 04/03/2014. Betrokkene ging in beroep bij de RVV tegen deze beslissing, dit is geen schorsende procedure. Een schending van artikel 3EVRM werd in deze procedures niet aannemelijk gemaakt.

Aangezien zowel betrokkene als haar moeder S. B. ° 17/06/1972 en broer E. U. ° 19/12/1996 zich illegaal op het grondgebied bevinden en dus allen het grondgebied moeten verlaten is er geen sprake van een schending van artikel 8EVRM.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Mongolië."

1.3. Aan verzoekers werd diezelfde dag, onder een bijlage 13sexies, tevens een inreisverbod opgelegd voor de duur van 2 jaar.

De repatriëring van verzoekers is voorzien op 7 oktober 2016.

2. Over de rechtspleging en over de ontvankelijkheid van de vorderingen tot schorsing voor zover ze gericht zijn tegen de beslissingen tot vasthouding met oog op verwijdering

2.1. Vermits de vorderingen samenhangen worden ze voor een vlotte rechtsbedeling gevoegd.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat in zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoekers om ook de maatregelen tot vrijheidsberoving aan te vechten die besloten liggen in de bestreden beslissingen, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van deze vordering kennis te nemen.

De vorderingen tot schorsing zijn derhalve onontvankelijk voor zover ze ingediend werden tegen de beslissingen tot vasthouding met oog op verwijdering die besloten liggen in de bestreden beslissingen.

3. Over de vorderingen tot schorsing voor zover ze werden ingediend tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, die besloten liggen in de bestreden beslissingen.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevinden verzoekers zich in een situatie waarbij zij zijn vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking zijn gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vorderingen staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

I Voor wat betreft de eerste verzoekende partij (hierna aangeduid als verzoeker)

3.3.2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 7, 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, *“doordat de overheid onvoldoende rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker”*.

Verzoeker stelt dat uit de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet volgt dat er bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Hij wijst erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt met welke internationale bepalingen rekening moet worden gehouden. Verzoeker betoogt dat uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden *“met alle elementen van het gezins- en familieleven van verzoeker”*. Hij preciseert dat de verwerende partij in alle talen zwijgt over de relatie die hij sinds twee jaar heeft met een Nederlandse onderdane, alhoewel ze ervan op de hoogte was. Verzoeker legt uit dat hij en zijn Nederlandse vriendin vergevorderde huwelijksplannen hadden en sinds juli 2016 bezig waren om alle documenten te verzamelen om te kunnen huwen. Hij zet daarna uiteen welke documenten reeds verzameld werden en voegt een kopie ervan toe aan zijn verzoekschrift. Verzoeker benadrukt dat *“de verwerende partij, minstens de ambtenaar van de burgerlijke stand”* van de betrokken gemeente zeer goed op de hoogte was van de huwelijksplannen omdat hij en zijn vriendin zich diverse keren bij de gemeente hebben aangemeld om na te gaan welke documenten nog nodig waren om te kunnen huwen. Verzoeker weidt dan uit over een bewijs van woonst dat nodig was voor het huwelijksdossier, dat dit niet kon opgesteld worden door de gemeente omdat verzoeker en zijn vriendin niet officieel zijn ingeschreven te G. en dat met de ambtenaar van de burgerlijke stand werd afgesproken dat het bewijs van woonst zou geschieden via een woonstcontrole op 29 september 2016. Verzoeker gaat dan nader in op de gebeurtenissen van 29 september 2016, met name het feit dat hij opgepakt werd en naar een gesloten centrum werd gevoerd. Verzoeker stelt dat zijn Nederlandse vriendin op het moment dat hij opgepakt werd, aanwezig was en

valt over het feit dat de eerste bestreden beslissing geen melding maakt van haar aanwezigheid, noch van hun relatie noch van hun vergevorderde huwelijksplannen. Verzoeker voegt eraan toe dat hij ook niets mocht vertellen over zijn gepland huwelijk. Hij concludeert als volgt: *“Uit de [eerste] bestreden beslissing blijkt dan ook geenszins dat verwerende partij rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens omtrent het gezins- en familieleven van verzoeker, ondanks verwerende partij hier van op de hoogte was, minstens moest zijn, en anderzijds onderzoek had moeten voeren naar deze elementen, indien hij niet op de hoogte meende te zijn. Hierdoor heeft verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht, het motiveringsbeginsel en artikel 74/13 Vreemdelingenwet geschonden”*.

3.3.2.2. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet, alsook van de artikelen 2 en 3 de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie juncto de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur *“doordat de overheid verzoeker niet heeft gehoord voordat jegens hem een nadelige individuele maatregel werd genomen”*.

Verzoeker geeft eerst een theoretische uiteenzetting over het recht om gehoord te worden en betoogt vervolgens dat uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij verzoeker afdoende gehoord heeft. Verzoeker betoogt vervolgens dat hij bij de afname van zijn verklaring door de politie op 29 september 2016 niet mocht verklaren wat hij wilde. Volgens verzoeker werd alles wat hij wilde zeggen over zijn gepland huwelijk telkens genegeerd en is er dan ook geen sprake van een redelijk en afdoend gehoor. Verzoeker stelt dat de eerste bestreden beslissing niet de minste verwijzing maakt naar enig element dat hij zou vermeld hebben en is van oordeel dat de eerste bestreden beslissing al was gemaakt nog voordat verzoeker was gehoord. Verzoeker stelt opnieuw dat de verwerende partij op de hoogte was van de huwelijksplannen, *“minstens had verwerende partij kennis kunnen nemen van de daarin aangebrachte elementen. En zelfs als de verwerende partij zou beweren geen kennis te hebben gehad van de aanvraag, dan nog, had hij door verzoeker afdoende te horen, kennis kunnen krijgen van deze elementen”*. Verzoeker concludeert, *“Bijgevolg, door verzoeker niet afdoende te horen, heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de elementen van het gezins- en familieleven, die verzoeker dan , mocht hij daartoe de kans gekregen hebben, nogmaals had kunnen meedelen aan de verwerende partij”*.

3.3.2.3. Gelet op hun onderlinge samenhang worden het eerste en tweede middel samen behandeld.

3.3.2.4. Verzoeker roept de schending in van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet maar laat na te duiden op welke wijze de bestreden eerste beslissing voormelde bepaling schendt. Dit middelonderdeel is derhalve onontvankelijk.

3.3.2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en waarnaar de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet verwijst.

De eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Er wordt niet betwist dat door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. Het bestreden bevel heeft, in het kader van de omzetting en toepassing van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), een voldoende aanknopingspunt met Unierecht en valt binnen de werkings sfeer ervan (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoeker verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontlenen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

3.3.2.6. In het administratief dossier bevindt zich een “*Administratief verslag: illegaal verblijf*” opgesteld door politiebeambte G.K. op 29 september 2016, zijnde de dag dat verzoeker werd opgepakt. Dit verslag werd op dezelfde dag door “Fedpol” verzonden naar de verwerende partij. Uit dit verslag, waarin kan gelezen worden dat verzoeker vlot Nederlands spreekt, kan afgeleid worden dat verzoeker uitgebreid gehoord is geweest door de Federale Politie. Het maakt uitgebreid gewag van de verblijfshistoriek van verzoeker in België, waarbij de link wordt gelegd naar verzoekers moeder en zus (respectievelijk de tweede en de derde verzoekende partij). Het verslag maakt echter geen gewag van een relatie die verzoeker zou hebben met zijn Nederlandse vriendin, noch wordt haar aanwezigheid vermeld op het adres waar verzoeker werd opgepakt. In het administratief dossier zitten ook geen andere stukken die dateren van vóór het treffen van de eerste bestreden beslissing waarin gewag gemaakt wordt van deze relatie, zoals een verblijfaanvraag in dit verband of een bericht van de gemeente G. waarin gewag gemaakt worden van huwelijksplannen. In dit verband dient benadrukt te worden dat waar verzoeker in zijn verzoekschrift verklaart dat hij al twee jaar een relatie heeft met een Nederlandse vriendin, deze relatie niet vermeld wordt in de aanvraag om verblijfsmachtiging die hij op 7 september 2015 heeft ingediend op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag, die zich bevindt in het administratief dossier, bevat nochtans een rubriek “artikel 8 EVRM” waarin echter enkel meegedeeld wordt dat verzoekers familie in België woont, dat hij hier steeds school heeft gelopen, hier een sociaal netwerk heeft uitgebouwd en geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst. Vermits voorafgaand aan de eerste bestreden beslissing verwerende partij geen kennis had van verzoekers relatie met zijn Nederlandse vriendin of van haar aanwezigheid op het adres waar verzoeker werd opgepakt, kan de verwerende partij bezwaarlijk verweten worden hierover niet gemotiveerd te hebben in de eerste bestreden beslissing of hiermee geen rekening te hebben gehouden. Verzoeker stelt dat de verwerende partij van deze relatie op de hoogte moest zijn, maar de Raad ziet niet in waarop verzoekers verwachting gestoeld is dat de verwerende partij hiervan op de hoogte kon zijn vóór het treffen van de eerste bestreden beslissing, gezien geen enkel element in die richting wees. Verzoeker betoogt dat verwerende partij “*onderzoek had moeten voeren naar deze elementen, indien hij*

niet op de hoogte meende te zijn” maar de Raad ziet niet in hoe de verwerende partij tot het besluit had kunnen komen niet op de hoogte te zijn van alle elementen die verzoekers zaak kenmerken. Verzoeker houdt voor dat hij bij zijn gehoor door de Federale politie op 29 september 2016 niet de kans kreeg om gewag te maken van zijn relatie met zijn vriendin, doch dit is niet meer dan een blote bewering, die de vaststellingen gedaan door een politiebeambte niet onderuit kan halen, temeer omdat het betrokken administratief verslag verwijst naar een door de federale politie opgesteld proces-verbaal dat bekleed is met bijzondere bewijskracht. Er is geen enkel element dat erop wijst dat verzoeker niet in de mogelijkheid was om alle nuttige gegevens te verschaffen, noch dat hij op dat ogenblik niet in staat werd gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken.

3.3.2.7. Prima facie dient derhalve geconcludeerd te worden dat de eerste bestreden beslissing de in de middelen aangehaalde bepalingen en beginselen niet schendt die verzoeker verbindt aan het gegeven dat de verwerende partij naar zijn oordeel onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven en hem niet heeft gehoord voordat jegens hem een nadelige individuele maatregel werd genomen, gezien verzoeker vóór het treffen van de eerste bestreden beslissing uitgebreid gehoord is geweest door de Federale Politie, hij blijkens dit verslag geen gewag gemaakt heeft van een relatie met een Nederlandse vriendin en het administratief dossier vóór het treffen van de eerste bestreden beslissing ook geen enkel element bevat waaruit deze relatie blijkt. De Raad benadrukt nogmaals in dit verband dat waar verzoeker in zijn verzoekschrift verklaart dat hij al twee jaar een relatie heeft met een Nederlandse vriendin, het frappant is dat deze relatie niet vermeld wordt in de aanvraag om verblijfsmachtiging die hij op 7 september 2015 heeft ingediend op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.8. Voorts blijkt het dat verzoeker in het gesloten centrum op 30 september 2016 een vragenlijst heeft kunnen invullen. In dit document, dat door verzoeker zelf ondertekend werd op 30 september 2016, en dat ter terechtzitting ook getoond werd door de verwerende partij, laat verzoeker beknopt weten dat hij in een relatie zit met zijn Nederlandse vriendin. Verzoeker stelt dat ze samenwoonden en van plan waren om hun toekomst samen in België te besteden. Op 4 oktober 2016, daags voor de zitting, neemt de verwerende partij telefonisch contact op met de gemeente G. Het verslag van dit telefonisch onderhoud wordt gevoegd bij de nota. Hierin kan gelezen worden dat verzoeker informatie is komen inwinnen bij de gemeente i.v.m. het aangeven van een huwelijk, maar dat er geen aanvraag werd ingediend aangezien niet alle documenten in orde waren. De gemeente G. stelde volgens het verslag nog *“Bovendien is E.P.(een Nederlandse onderdane) zich nooit komen aanmelden op de gemeente en heeft zich dus niet in regel gesteld”*. Verzoeker brengt ter terechtzitting niets in tegen dit verslag.

3.3.2.9. Dit alles leidt tot de conclusie dat zelfs indien verzoeker door de verwerende partij zelf gehoord zou geweest zijn vóór het treffen van de eerste bestreden beslissing, dit horen niet tot een andersluidende eerste beslissing had kunnen leiden. Immers blijkt het huwelijksdossier nog niet rond te zijn en is verzoekers vriendin zelfs niet ingeschreven in de gemeente G. waar ze volgens verzoeker samenwonen op hetzelfde adres en van plan zijn een huwelijksdossier in te dienen. Het valt de Raad ook op dat er weinig tastbare elementen zijn ten bewijze van een voorgehouden daadwerkelijke en duurzame relatie van twee jaar. De stukken die verzameld zijn voor de samenstelling van een huwelijksdossier en die gevoegd worden bij het verzoekschrift tonen dit niet aan. Verder werden er twee loonbrieven toegevoegd aan het verzoekschrift op naam van verzoekers vriendin voor de periodes 28 augustus 2016 - 31 augustus 2016 en 1 september 2016 - 4 september 2016 waarop het verblijfsadres van verzoeker vermeld wordt. Dit kan bezwaarlijk aantonen dat er sprake is van een relatie die valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Het toont niet aan dat verzoeker en zijn vriendin daadwerkelijk samenwonen op hetzelfde adres en zelfs als het dit zou aantonen gaat het maar over een achttal dagen dat bezwaarlijk kan aanvaard worden als een indicatie van een duurzame relatie van twee jaar zoals verzoeker het voorhoudt in zijn verzoekschrift. Verder wordt nog een wazige afdruk van vier foto's toegevoegd aan het verzoekschrift die niet meer kunnen zeggen dan wat ze zeggen, namelijk dat mensen samen afgebeeld staan. Er wordt ook geen nadere uitleg verstrekt over deze foto's, bijv. waar en wanneer ze getrokken zijn en wie er allemaal op afgebeeld is. Ze worden in de inventaris van overtuigingstukken simpelweg aangekondigd als *“Foto's verzoeker en E.P”*. Ten slotte wordt nog een e-mailbericht van E.P. ,opgesteld op 29 september 2016 en gericht aan verzoekers raadsman gevoegd aan het verzoekschrift, waarin ze gewag maakt van het feit dat ze vanaf 11 juli 2016 stukken verzamelt voor het huwelijksdossier en waarin ze de gebeurtenissen uiteenzet die op 29 september 2016 hebben plaatsgevonden. Ze verduidelijkt dat ze aanwezig was op het moment dat verzoeker werd opgepakt en dat ze met verzoeker wil trouwen en hem niet zal opgeven. Dit is een getuigenis van een betrokken partij aan de raadsman van verzoeker en kan wegens het gesolliciteerd karakter ervan bezwaarlijk

weerhouden worden. Het getuigt bovendien evenmin van een duurzame relatie van twee jaar. Het valt de Raad op dat geen getuigenisverklaringen van derden over de relatie van verzoeker en zijn vriendin verstrekt worden, evenmin als tussen het koppel uitgewisselde brieven, kaartjes, e-mailberichten, afdrukken van telefoongesprekken, ondernomen uitstapjes, Dus zelfs als verzoeker gehoord zou geweest zijn door de verwerende partij zelf en meegedeeld zou hebben wat hij in het verzoekschrift meedeelt en hierbij de stukken zou meegedeeld hebben die hij bij het verzoekschrift voegt, had dit niet tot een andersluidende eerste beslissing kunnen leiden.

3.3.2.10. Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 8 EVRM, blijkt uit het ondersteunend betoog dat hij een schending van het respect voor het gezinsleven aanvoert, die bestaat uit de relatie die hij heeft met zijn vriendin. De Raad kijkt in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de eerste bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de eerste bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21). Uit het gestelde in punt 3.3.2.9. blijkt dat de voorgehouden duurzame relatie van verzoeker met zijn vriendin niet aangetoond wordt, zodat geen beschermenswaardig gezinsleven blijkt in de zin van artikel 8 EVRM. Er kan nog worden benadrukt dat de eerste bestreden beslissing noch het inreisverbod verhinderen dat het voorgenomen huwelijk wordt afgesloten in Mongolië of elders. Indien het inreisverbod overeind blijft ondanks het tegen deze beslissing ingediende schorsings- en annulatieberoep hertegen kan verzoeker, van zodra hij is teruggekeerd naar Mongolië, de opheffing of opschorting van het inreisverbod vragen alsook bij de bevoegde Belgische ambassade een visumaanvraag indienen met oog op het afsluiten van een huwelijk in België indien de huwelijksaangifte bekomen wordt. Er staat bijgevolg nog een wettelijke mogelijkheid open voor verzoeker om bescherming te krijgen van zijn gezinsleven, mocht daar daadwerkelijk sprake van zijn.

Het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, kan het voorgehouden gezinsleven van verzoeker niet in die mate storen dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, minstens toont verzoeker niet aan dat zijn gezinsleven onherstelbaar wordt beschadigd (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Voor wat betreft de band tussen de verzoekende partijen, dit verwerpingsarrest heeft als gevolg dat de eerste verzoekende partij samen met tweede en derde verzoekende partij het land dient te verlaten. Er kan dan ook aangesloten worden met wat in de eerste bestreden beslissing op dit vlak kan gelezen worden, met name *“Aangezien zowel betrokkene als zijn moeder S. B. ° 17/06/1972 en zus E. U. ° 27/09/1993 zich illegaal op het grondgebied bevinden en dus allen het grondgebied moeten verlaten is er geen sprake van een schending van artikel 8 EVRM”*.

Voor de volledigheid stelt de Raad nog vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de eerste bestreden beslissing wanneer ze stelt *“Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77)”*.

3.3.2.11. De twee opgeworpen middelen zijn prima facie voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Er werd geen ernstig middel ontwikkeld. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen die ingesteld werd door de eerste verzoekende partij tegen de eerste bestreden beslissing .

II Voor wat betreft de tweede en de derde verzoekende partij (respectievelijk de moeder en de zus van de eerste verzoekende partij)

3.3.2.12. Beide partijen werpen tegen de tweede en de derde bestreden beslissing dezelfde middelen op als de eerste verzoekende partij en voeren hetzelfde betoog. Er kan dan ook in hoofdorde verwezen worden naar de bespreking van de middelen zoals ze ontwikkeld werden door de eerste verzoekende partij tegen de eerste bestreden beslissing. Specifiek dient nog opgemerkt te worden dat voor de tweede en de derde verzoekende partij ook blijkt dat een “*Administratief verslag: illegaal verblijf*” opgesteld werd door politiebeampte G.K. op 29 september 2016, zijnde de dag dat de tweede en de derde verzoekende partij werden opgepakt. Deze verslagen werden op dezelfde dag door “Fedpol” verzonden naar de verwerende partij. Uit de verslagen kan afgeleid worden dat de tweede en de derde verzoekende partij gehoord zijn geweest door de Federale Politie. Ze maken gewag van hun activiteiten in België en de verblijfshistoriek, waarbij de link wordt gelegd tussen de verzoekende partijen. De verslagen maken echter geen gewag van een relatie die de eerste verzoekende partij zou hebben met zijn Nederlandse vriendin, noch wordt haar aanwezigheid vermeld op het adres waar de verzoekende partijen werden opgepakt. Verder werd nooit enige verblijfsaanvraag gericht tot de verwerende partij waarin gewag gemaakt wordt van de band met de Nederlandse vriendin van de eerste verzoekende partij. Specifiek dient verder nog opgemerkt te worden dat niet blijkt dat er tussen de tweede en de derde verzoekende partij en de Nederlandse vriendin van eerste verzoekende partij sprake is van een gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Het betreft allen volwassen personen. Zelfs indien er sprake zou zijn van samenwonen op hetzelfde adres, volstaat dit op zich niet om een gezinsleven te aanvaarden in de zin van artikel 8 EVRM. Zij brengen geen enkel element naar voren waaruit nauwe en effectieve beleefde banden blijken met de Nederlandse vriendin van de eerste verzoekende partij of dat wijst op enige band van afhankelijkheid. Voor wat betreft de band tussen de verzoekende partijen, dit verwerpingsarrest heeft als gevolg dat de tweede en derde verzoekende partij samen met de eerste verzoekende partij het land dienen te verlaten. Er kan dan ook aangesloten worden met wat in de tweede en derde bestreden beslissing op dit vlak kan gelezen worden, met name “*Aangezien zowel betrokkene als haar zoon E. U. ° 19/12/1996 en dochter E. U. ° 27/09/1993 zich illegaal op het grondgebied bevinden en dus allen het grondgebied moeten verlaten is er geen sprake van een schending van artikel 8 EVRM*”. en “*Aangezien zowel betrokkene als haar moeder S. B. ° 17/06/1972 en broer E. U. ° 19/12/1996 zich illegaal op het grondgebied bevinden en dus allen het grondgebied moeten verlaten is er geen sprake van een schending van artikel 8 EVRM*”.

Voor de volledigheid stelt de Raad nog vast dat de tweede en derde verzoekende partij niets inbrengen tegen de tweede en derde bestreden beslissing wanneer ze stellen: “*Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77)*”.

3.3.2.13. De twee opgeworpen middelen door de tweede en derde verzoekende partij zijn prima facie voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Er werd geen ernstig middel ontwikkeld. Deze vaststelling volstaat om de vorderingen af te wijzen die ingesteld werden door de eerste en tweede verzoekende partij tegen de tweede en derde bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zullen de beslissingen over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolrs. RvV X, RvV X, en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

Kamervoorzitter,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. EKKA